נְעָרָיו שְׁבוּ־לָכֶם פֹּה עִם־הַחֲמוֹר וַאֲנִי וְהַנַּעַר נֵלְכָה עַד־כֹּה

אונקלוס

לְעוּלֵימוֹהִי אוֹרִיכוּ לְכוֹן הָכָא עִם חֲמָרָא וַאֲנָא וְעוּלֵימָא נִתְמְטֵי עַד כָּא

רש״י

(ה) עד כה. כלומר דרך מועט למקום אשר לפנינו. ומדרש אגדה, אראה היכן הוא מה שאמר

לקוטי הלכות

וְכַמְבֹאָר בְּמָקוֹם אַחֵר, שֶׁזֶּה כַּוָּנַת הַכָּתוּב: "חֳדָשִׁים לַבְּקָרִים רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ", וּכְמוֹ שֶׁתִּקְּנוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל לוֹמַר בְּכָל יוֹם כַּמָּה פְּעָמִים "עַל נִסֶּיךָ וְכוּ'" וְכַיּוֹצֵא הַרְבֵּה; אַךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן כָּל הַיְשׁוּעוֹת עֲדַיִן הֵם בִּבְחִינַת "וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק", שֶׁרוֹאִין הַיְשׁוּעָה בְּכָל עֵת, אֲבָל עֲדַיִן הִיא רְחוֹקָה מְאֹד. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אָנוּ רוֹאִין הַיְשׁוּעָה בְּעֵינֵינוּ בְּכָל עֵת, כִּי הֲלוֹא אָנוּ רוֹאִין שֶׁאָנוּ זוֹכִין בְּכָל יוֹם לְהָנִיחַ טַלִּית וּתְפִלִּין וּלְקַיֵּם כַּמָּה מִצְוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: אֲפִלּוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מְלֵאִים מִצְוֹת כְּרִמּוֹן, וּבְוַדַּאי זֶה לָנוּ לִישׁוּעָה נִפְלָאָה וְנוֹרָאָה, כִּי רַק זֶה הוּא הַתַּכְלִית מִכָּל הָעוֹלָם, כִּי לֹא יִשָּׁאֵר לָנוּ שׁוּם דָּבָר, רַק מַה שֶּׁאָנוּ זוֹכִין לַחְטֹף מִזֶּה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר אֵיזֶה תּוֹרָה וּמִצְוֹת קְצָת, אֲשֶׁר הֵם חַיֵּינוּ לָנֶצַח. וּבִפְרָט מִי שֶׁזּוֹכֶה לִטְעֹם אֵיזֶה טַעַם בַּתּוֹרָה, בִּפְרָט בְּחִדּוּשֵׁי־תוֹרָה אֲמִתִּיִּים וְכוּ', הוּא רוֹאֶה בְּוַדַּאי נִפְלְאוֹת חֲסָדָיו וִישׁוּעָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת; אֲבָל צָרִיךְ לֵידַע, שֶׁאַף־עַל־פִּי־כֵן הַכֹּל הוּא רַק בִּבְחִינַת "וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק" וּבִבְחִינַת "מֵרָחוֹק ה' נִרְאָה לִי" מֵרָחוֹק דַּיְקָא, וְעַל־יְדֵי־זֶה דַּיְקָא יָכוֹל כָּל אֶחָד לְפוּם דַּרְגֵּהּ לְהִתְחַזֵּק וְלִשָּׁאֵר עַל עָמְדוֹ בְּכָל עֵת בְּכָל מַה שֶּׁיַּעֲבֹר עָלָיו, בִּבְחִינַת "מִמֶּרְחָק תָּבִיא לַחְמָהּ" לַחְמָהּ דְּאוֹרַיְתָא, שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל עֲצוֹת הַתּוֹרָה וְהָעֲבוֹדָה כִּי אִם מִמֶּרְחָק דַּיְקָא, הַיְנוּ שֶׁצְּרִיכִין לֵידַע שֶׁכָּל נְקֻדָּה וּנְקֻדָּה טוֹבָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר לְהָאָדָם בְּגַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחָנִיּוּת, הַכֹּל נִמְשָׁךְ וּבָא מִמֶּרְחָק מְאֹד מְאֹד, כִּי לְפִי גַּשְׁמִיּוּתוֹ הוּא רָחוֹק מִישׁוּעָה מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "רָחוֹק מִישׁוּעָתִי דִּבְרֵי שַׁאֲגָתִי". אַךְ רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ רַבִּים מְאֹד וּמֵבִיא לַחְמוֹ מִמֶּרְחָק מְאֹד מְאֹד, וְגַם אַחַר שֶׁהֵבִיא לַחְמָהּ שֶׁל תּוֹרָה שֶׁהוּא יְשׁוּעָתוֹ, עֲדַיִן הוּא רָחוֹק מְאֹד מְאֹד, וְרַק זֶה הוּא הִתְקָרְבוּתוֹ, כִּי הַהִתְרַחֲקוּת תַּכְלִית הַהִתְקָרְבוּת, כִּי כְּשֶׁיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא רָחוֹק מְאֹד, הוּא דַּיְקָא זוֹכֶה לְהִתְקָרֵב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַהִתְקָרְבוּת; וְתֵכֶף שֶׁהוּא סוֹבֵר שֶׁכְּבָר קָרוֹב הוּא אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אָז יֵדַע שֶׁבְּוַדַּאי הוּא רָחוֹק מְאֹד מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. (לקוטי הלכות - הלכות שילוח הקן ה׳ - אותיות א׳ ב׳ ג׳ ד׳ ה׳ ו׳ לפי אוצר היראה - יראה ועבודה - צ׳)

Ⓐ (ד׳-י״ד) וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק ... ה' יֵרָאֶה. וְזֶה בְּחִינַת הַנִּסָּיוֹן שֶׁל אַבְרָהָם וְיִצְחָק בִּשְׁעַת הָעֲקֵדָה, כִּי יָדוּעַ קֻשְׁיוֹת הָעוֹלָם עַל גֹּדֶל הָרַעַשׁ שֶׁל נִסָּיוֹן הָעֲקֵדָה, כִּי לְפִי גֹּדֶל צִדְקָתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אֵין זֶה נִסָּיוֹן גָּדוֹל כָּל־כָּךְ לִכְאוֹרָה, כִּי נִדְמֶה לָנוּ שֶׁגַּם אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים יַעַמְדוּ בְּנִסָּיוֹן זֶה שֶׁכְּשֶׁיֹּאמַר לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ בְּפֵרוּשׁ לִשְׁחֹט אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ בְּוַדַּאי יְקַיֵּם דְּבָרָיו וְיִשְׁחָטֵהוּ. Ⓑ אַךְ עִקַּר הַנִּסָּיוֹן הָיָה מַה שֶּׁלֹּא הִרְהֵר אַחַר מִדּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ וְכַמּוּבָא מִזֶּה וְכַמּוּבָן בְּדִבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ ז"ל וּמוּבָא בְּפֵרוּשׁ רַשִׁ"י מִמַּה שֶּׁאָמַר אַחַר־כָּךְ אֲפָרֵשׁ שִׂיחָתִי לְפָנֶיךָ, אֶתְמוֹל אָמַרְתָּ לִי כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ Ⓒ זָרַע וְאַחַר־כָּךְ אָמַרְתָּ לִי לְהַעֲלוֹתוֹ לְעוֹלָה וְכוּ'. מוּבָן מִזֶּה וּמִשְּׁאָר מְקוֹמוֹת שֶׁזֶּה הָיָה עִקַּר הַנִּסָּיוֹן שֶׁלּוֹ וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פָּסוּק וַאֲנִי וְהַנַּעַר נֵלְכָה עַד כֹּה וּמוּבָא בְּפֵרוּשׁ רַשִׁ"י: Ⓓ אֶרְאֶה הֵיכָן הוּא מַה שֶּׁאָמַר לִי כֹּה יִהְיֶה זַרְעֶךָ. אֲבָל אַבְרָהָם הִתְחַזֵּק בֶּאֱמוּנָה וְלֹא הִרְהֵר אַחַר מִדּוֹתָיו וְאָמַר: אַף־עַל־פִּי שֶׁאֵינִי מֵבִין דְּרָכָיו, בְּוַדַּאי כָּךְ הַמִּדָּה שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְהָבִין דַּרְכֵי ה' וַאֲנִי מְחֻיָּב לַעֲשׂוֹת אֶת שֶׁלִּי לְהוֹלִיךְ בְּנִי יְחִידִי לִשְׁחִיטָה וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֲנִי מַאֲמִין שֶׁה' יִתְבָּרַךְ יְקַיֵּם כָּל דְּבָרָיו שֶׁהִבְטִיחַנִי, כִּי דְּרָכָיו אִי אֶפְשָׁר לְהָבִין Ⓔ כְּלָל, כִּי הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שְׁנֵי הֲפָכִים בְּנוֹשֵׂא אֶחָד. וּכְמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִמֶּנּוּ ז"ל בָּזֶה הַרְבֵּה. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁכָּתוּב וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא ה' יִרְאֶה אֲשֶׁר יֵאָמֵר הַיּוֹם בְּהַר ה' יֵרָאֶה, כִּי כָּל הָאָבוֹת הַקְּדוֹשִׁים הֵבִינוּ וְרָאוּ מֵרָחוֹק שֶׁעִקַּר הַתַּכְלִית וְהַתִּקְוָה יִהְיֶה רַק בַּסּוֹף הָאַחֲרוֹן כְּשֶׁיָּבוֹא מָשִׁיחַ וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ Ⓕ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פָּסוּק וְגַם אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ, לְרַבּוֹת שִׁעְבּוּד מַלְכֻיּוֹת, וְכֵן בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת שֶׁכֻּלָּם רָאוּ גָּלוּת הַזֶּה הַמַּר הָאַחֲרוֹן Ⓖ הָאָרֹךְ כָּל־כָּךְ, אֲבָל בְּעֶצֶם גְּדֻלַּת הַשָּׂגָתָם וְרוּחַ קָדְשָׁם לֹא יָכְלוּ לַעֲמֹד עַל הַקֵּץ הָאַחֲרוֹן שֶׁהוּא קֵץ הַפְּלָאוֹת שֶׁהוּא סָתוּם וְנֶעְלָם מְאֹד מֵעֵין כֹּל. וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל פָּסוּק וַיִּקְרָא יַעֲקֹב לְבָנָיו וְכוּ', שֶׁבִּקֵּשׁ לְגַלּוֹת לָהֶם קֵץ הַגְּאֻלָּה וְנִסְתַּלְּקָה הֵימֶנּוּ שְׁכִינָה. Ⓗ וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶּׁכָּתוּב בְּאַבְרָהָם: וַיַּרְא אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק, שֶׁרָאָה הַתִּקְוָה שֶׁהוּא קְדֻשַּׁת מְקוֹם הַבֵּית־הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא בֵּית חַיֵּינוּ וְשָׁם כָּל תִּקְוָתֵנוּ אֲבָל רָאָה אֶת הַמָּקוֹם מֵרָחֹק, כִּי אִי אֶפְשָׁר לַעֲמֹד עַל הַדָּבָר מָתַי נָשׁוּב לְזֶה הַמָּקוֹם הַקָּדוֹשׁ, אֲבָל אַף־עַל־פִּי־כֵן רָאָה אוֹתוֹ בִּרְאִיָּה יָפָה וּבָרָה שֶׁבְּוַדַּאי נִזְכֶּה לְזֶה הַמָּקוֹם הַקָּדוֹשׁ סוֹף כָּל סוֹף רַק הוּא מֵרָחוֹק. וְזֶהוּ בְּעַצְמוֹ בְּחִינַת וַאֲנִי וְהַנַּעַר נֵלְכָה עַד כֹּה, Ⓘ הַנֶּאֱמַר בְּאַבְרָהָם, כִּי הֶאֱמִין שֶׁאַף־עַל־פִּי שֶׁמּוֹלִיךְ בְּנוֹ לִשְׁחִיטָה אַף־עַל־פִּי־כֵן בְּוַדַּאי יִתְקַיְּמוּ דְּבָרָיו יִתְבָּרַךְ שֶׁאָמַר כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע, אַךְ הוּא בִּבְחִינַת כֹּה שֶׁרָחוֹק מְאֹד וְאִי אֶפְשָׁר לְהָבִין רַק מֵרָחוֹק רוֹאִין וְכַנַּ"ל. וְעַל־כֵּן אַחַר־כָּךְ כְּשֶׁהִצִּיל ה' יִתְבָּרַךְ אֶת יִצְחָק וְהֶעֱלָה אַיִל תַּחְתָּיו אָז הֵבִין אַבְרָהָם יוֹתֵר שֶׁאִי אֶפְשָׁר

וְנִשְׁתַּחֲוֶה וְנָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם: (ו) וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־עֲצֵי הָעֹלָה וַיָּשֶׂם עַל־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת־הַמַּאֲכֶלֶת וַיֵּלְכוּ

אונקלוס

וְנִסְגּוּד וְנֵתוּב לְוָתְכוֹן: ו וּנְסֵיב אַבְרָהָם יָת אָעֵי דַעֲלָתָא וְשַׁוִּי עַל יִצְחָק בְּרֵהּ וּנְסֵיב בִּידֵהּ יָת אֶשָּׁתָא וְיָת סַכִּינָא וַאֲזַלוּ תַּרְוֵיהוֹן

תו״א ונשתחוה מועד קטן יח.

בעל הטורים

(ה) ונשובה. ו׳ במסורה ונשתחוה ונשובה. נתנה ראש ונשובה. לכו ונשובה. נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה. השיבנו ה׳ אליך ונשובה. לכו ונשובה אל עיר ה׳. בזכות אברהם שאמר נשתחוה ונשובה זכו ישראל לעשות תשובה והיינו לכו ונשובה נחפשה דרכינו ונשובה השיבנו ה׳ אליך ונשובה ובזכותם הגליות מתקבצות לכו ונשובה אל עיר ה׳ ואם לא זכו אומר נתנה ראש ונשובה הכל בזכות אברהם:

רש״י

לי המקום כה יהיה זרעך: ונשובה. נתנבא שישובו שניהם: (ו) המאכלת. סכין, על שם שאוכלת

לקוטי הלכות

①

שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ (ז) וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־אַבְרָהָם אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֶּנִּי בְנִי וַיֹּאמֶר הִנֵּה הָאֵשׁ וְהָעֵצִים וְאַיֵּה הַשֶּׂה לְעֹלָה׃

אונקלוס

כַּחֲדָא: ז וַאֲמַר יִצְחָק לְאַבְרָהָם אֲבוּהִי וַאֲמַר אַבָּא וַאֲמַר הָא אֲנָא בְּרִי וַאֲמַר הָא אֶשָּׁתָא וְאָעַיָּא וְאָן אִימְּרָא לַעֲלָתָא: ח וַאֲמַר

תו"א תשה לעולה סנהדרין פט:

רש"י

את הבשר, כמה דאיתא וחרבי תאכל בשר (דברים לב, מב), ושמכשרת בשר לאכילה. דבר אחר, זאת נקראת מאכלת, על שם שישראל אוכלים מתן שכרה: וילכו שניהם יחדו. אברהם שהיה יודע

לקוטי הלכות

(J) להבין דרכיו ולעמד על סוף דבריו בפרט בענין הקץ האחרון שכל ההבטחות שהבטיחו לתן לו זרע ולהנחילם את הארץ הכל היה בשביל הקץ האחרון שרק אז יתקימו בשלמות כל ההבטחות אבל אי אפשר לעמד על סוף הדבר בשום אפן רק אנו מחיבים בכל יום לקים דברי ה' יתברך ומצותיו ולהאמין (K) שעל־ידי זה יתקרב הקץ ולחכות בכל יום שיבוא ואף־על־פי־כן אם לא יבוא באותו היום נחכה ביום אחר עד שסוף כל סוף יבוא, כמו שאמרו: אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא לא יאחר. וזהו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, שאין לו פרוש לבאורה, וכאשר נדחק רש"י בפרושו. אך עתה יתפרש כפשוטו שקרא המקום של הבית־המקדש שהוא עקר התקוה כנ"ל ה' (L) יראה. הינו כי רק ה' יראה זה המקום להשרות בו שכינתו, כי רק הוא יתברך לבד יודע הסוף אבל אנו אסור לנו לחשב בזה שום קץ כלל וכמו שאמרו רבותינו ז"ל, רק עלינו מטל בכל יום ויום לעשות את שלנו לסור מרע ולעשות טוב בכל יום ויום שעל־ידי זה מתקרבת הגאלה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל ששאל את אליהו: אימתי יבוא מר, אמר (M) לו: היום, היום אם בקלו תשמעו. ואם כבר היו כמה צדיקים וכשרים שעבדו אותו יתברך בכל יום ויום ואף־על־פי־כן עדין לא בא, הוא מחמת הקלקול של אחרים שמעכבין ביאתו, אבל אף־על־פי־כן כל אחד כפי עבודתו הוא מקרב הגאלה באותו היום וסוף כל סוף יתקבצו התנוצצות הגאלה שעוררו (N) הצדיקים והכשרים בכל יום ויום ועל־ידי זה תבוא הגאלה. וכמו שכתב רבנו ז"ל על מאמר רבה בר בר חנה: 'כד חם גבה אתהפיך' בסימן ב', עין שם. וזהו: אשר יאמר היום בהר ה' יראה וכמו שפרש רש"י שקאי על כל יום של כל הדורות הבאים הקוראים מקרא הזה וכו', עין שם. הינו (O) בחינת היום אם בקלו תשמעו הנ"ל, שבכל יום מתקרבת הגאלה כפי העבודה של כל אחד ואחד שעובד את ה' יתברך וכמו שאנו מברכין בכל יום מצמיח קרן ישועה. וזהו אשר יאמר היום, הינו בכל יום ויום של כל אדם שבכל דור ודור, היום ה' יראה לעמו במקום הזה, כמו שפרש רש"י שם. כי בכל (R) יום מתנוצצת הגאלה וה' נראה במקום הזה וכנ"ל, אך אף־על־פי־כן לעמד על סוף הדבר מתי תהיה הגאלה השלמה בקץ האחרון,

---

(ח) וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֱלֹהִים יִרְאֶה־לּוֹ הַשֶּׂה לְעֹלָה בְּנִי וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחְדָּו׃ (ט) וַיָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר־לוֹ הָאֱלֹהִים וַיִּבֶן שָׁם אַבְרָהָם אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹךְ אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ וַיָּשֶׂם אֹתוֹ עַל־

אונקלוס

אַבְרָהָם קֳדָם יְיָ גְּלֵי לֵהּ אִימְּרָא לַעֲלָתָא בְּרִי וַאֲזַלוּ תַּרְוֵיהוֹן כַּחֲדָא: ט וַאֲתוֹ לְאַתְרָא דִּי אֲמַר לֵהּ יְיָ וּבְנָא תַּמָּן אַבְרָהָם יָת מַדְבְּחָא וְסַדַּר יָת אָעַיָּא וַעֲקַד יָת יִצְחָק בְּרֵהּ וְשַׁוִּי

תו"א אלהים יראה ברכות סב:

רש"י

שהולך לשחוט את בנו היה הולך ברצון ושמחה כיצחק שלא היה מרגיש בדבר: (ח) יראה לו השה. כלומר יראה ויבחר לו השה, ואם אין שה, לעולה בני, ואף על פי שהבין יצחק שהוא הולך להשחט, וילכו שניהם יחדו בלב שוה: (ט) ויעקד. ידיו ורגליו מאחוריו, הידים והרגלים

לקוטי הלכות

(Q) על זה אמר: ה' יראה. ועין מה שמבאר בסימן רע"ב על פסוק זה היום אם בקלו תשמעו שזה עקר העצה לעבודת ה' יתברך לחשב בכל יום ויום שאין לו רק זה היום בלבד וכו', עין שם והוא שיך לענין הנ"ל, כי הכל אחד. כי אסור לדחק את השעה וצריכין שלא לחשב רק אותו היום בבחינת זה היום עשה ה' וכו', ועל־ידי זה יזכה לעבודת ה' יתברך וכמו כן (B) יזכה שממנו לא יהיה עכוב משיח כל־כך וכפי עבודת ישראל המקימים זאת ועובדים את ה' בכל יום, כמו כן מתנוצץ צמיחת קרן ישועה בכל יום וכנ"ל עד שסוף כל סוף יתקבצו כל עבודתם יחד ותבוא הגאלה בשלמות. וכל (S) אחד כפי חלקו בהתקרבות משיח כן יזכה אז להתענג על ה' ולשבע מטובו הגדול שישפיע עלינו אז. (לקוטי הלכות - הלכות מתנה ה'-מ"ז)

(ט') ויעקד את־יצחק בנו. עקר זכות עקדת יצחק הוא בחינת רצון וכסופין דקדשה, שזה היה עקר מעלת הנסיון של אברהם ויצחק מה שנתרצו לישחט ולמות על קדוש השם. ועל־ידי שנתרצו לזה ברצון שלם באמת נחשב כאלו נשחט ונקרב על גבי המזבח, אף על פי שבאמת לא שלח ידו אליו ולא עשה לו מאומה. נמצא שעקר זכות העקדה הוא רק רצון וכסופין דקדשה. ומחמת שיצחק זכה אז לכסופין קדושים כאלה באמת במסירת נפש כזה, משם נמשך קדשת נפשות ישראל שיצאו ממנו, שיש בכל אחד ואחד מישראל נפש קדושה שמרצה למסר נפשו על קדוש השם תמיד. נמצא שכל אחד מישראל נפשו ורצונו חזק תמיד להשם יתברך, כי כל אחד מישראל מוכן תמיד ברצון שלם למות על קדוש השם. כי בפנימיות נפשו רצונו חזק מאד מאד להשם יתברך. וזה מחמת שכלנו בני יצחק אבינו שנעקד על גבי המזבח ברצון שלם בשביל לעשות רצונו יתברך. (לקוטי הלכות - הלכות אומנין ד' - אות י' לפי אוצר היראה - רצן וכסופין -מ')

(U)